

[Ragnhild Andersen.]

da også, ligesom sin forgænger, daværende socialminister Strøm, haft besøg af deputationer, som også har hjemsogt udvalgene og de kvindelige medlemmer her i tinget og de klaget deres nød.

Selv om vi i min gruppe er meget glade for dette forslag, er der dog en malurt i bægeret, som jeg håber det vil være muligt at få fjernet under lovforslagets gang gennem tinget. I dag, da der er flere, ja, et flertal af kvindelige ordførere i denne sag, appellerer jeg især til kvinderne her i folketingsalen om at hjælpe, således at loven også kommer til at omfatte enkerne.

Det ærede medlem fru Edel Saunte var inde herpå, og jeg vil tro, at der også blandt de øvrige ærede ordførere må være forståelse for, at enkerne befinder sig i samme vanskelige situation. De har ganske vist ingen fader — det er jo savnet hos dem — for deres børn, som de kan søge om bidrag, og som skal betale bidrag, men de sidder i dag side om side med de enlige mødre på fabrikker og kontorer, og de vil ikke kunne forstå, hvorfor de ikke også kan få bidraget. De vil føle det uretfærdigt, at der, fordi faderen er død, ikke er noget til dem, når deres indtægt blot ligger over de nu fastsatte indtægtsgrænser, 7 500 kr. i hovedstaden og mindre i de øvrige kommuner. Der er måske — det skal man ikke glemme — nogle af disse enker, som i dag er ude i produktionen, der er berettiget til enkepension, men har foretrukket at beholde deres arbejde, og jeg stiller da det spørgsmål, om det er rigtigt at bringe dem i den situation, at de skal skele til, om det bedre betaler sig at gå over på enkepension end at fortsætte deres arbejde. Nogle af dem vil være tilbøjelige til at gøre det regnestykke, når de ser, at deres medsøster ved siden af kan få bidraget udlagt af det offentlige. Jeg mener ikke, det er rigtigt at bringe dem i den situation, og jeg tror for øvrigt, at en sådan løsning vil stride mod den kommissions synspunkter, som i 1953 med de store kvindesorganisationer bag sig — Danske Kvinders

Nationalråd, Kvindeligt Arbejderforbund og Dansk Kvindesamfund — så stærkt og fuldt gik ind for ophævelsen af indtægtsgrænserne. I betænkningen siger kommissionen — jeg beder formanden om tilladelse til nogle citater — at

„indtægtsgrænsen svækker initiativet og arbejdslysten hos en gruppe, der har særlig brug for initiativ og arbejdslyst for at opbygge et godt hjem for sig selv og sine børn. De enlige mødre har særlig brug for en rank ryg og for den selvtillid, det giver ved sit arbejde at bidrage mest muligt til livets ophold for sig og børnene. De bør have bevidstheden om, at det kan nytte at søge økonomisk at arbejde sig op til en nogenlunde tryk tilværelse. Eget arbejde har såvel en økonomisk som en moralsk betydning.“

Kommissionen påpeger også, som det er nævnt af andre ordførere, at

„den, enlige forsørger har mindre modstandskraft over for, hvad der kan forrykke økonomien som sygdom, arbejdsløshed o. s. v., end et forældrepar har.“

Den peger også på den billiggørelse af administrationen, som fuld ophævelse af indtægtsgrænserne ville medføre, og så stiller den spørgsmålet: hvad kan der anføres mod ophævelse af indtægtsgrænserne, hvad vil det betyde af øgede udgifter for det offentlige?

Jeg skal ikke her gennemgå de tal, man regnede med i 1953 — det er klart, at tallene vil være anderledes i dag — men der er tale om en skønmæssig udgift på ca. 15 mill. kr. alt i alt. Jeg vil derimod fremdrage og citere den konklusion, kommissionen kommer til. Det hedder heri:

„Det forekommer imidlertid kommissionen, at merudgiften for det offentlige vel er mærkbar, men at det gode, der derved opnås for de enlige forsørgere, bevirker, at man ikke kan afvise en sådan merudgifts berettigelse.“

Lad mig understrege dette sidste, at det gode, der opnås for de enlige forsørgere, bevirker, at man ikke kan afvise berettigel-